

bution af naturgas modtaget til videresalg fra en bevillingshaver i henhold til nævnte lov, idet dog bevillingshaveren kan foretage direkte leverancer til store forbrugere, jvf. bemærkningerne til lovens § 1, stk. 2, og herunder har mulighed for i givet fald at opnå ekspropriationstilladelse hertil. Ved ekspropriationsbestemmelsen i stk. 1 sikres regionale og lokale gasfordelingsselskabers adgang til etablering af gasrørledninger og anlæg i tilknytning hertil. Sådanne er ifølge § 2, stk. 1 kollektive varmforsyningsanlæg. Herudover indeholder stk. 1 hjemmel til at ekspropriere til fordel for naturgasdistributionsanlæg, der har til formål at levere gas til andet end rumopvarmning, f. eks. til industrielt brug.

I stk. 2 angives, hvorledes rettigheder, der er stiftet ved ekspropriation, bliver stillet i forhold til stiftede rettigheder over ejendomme. Bestemmelsen svarer til § 44 i lov om offentlige veje.

Til § 23

Bestemmelsen indeholder regler om ekspropriationsmyndigheden og regler om fremgangsmåden ved ekspropriationer.

Da det er kommunalbestyrelserne, der i praksis vil skulle virkeliggøre kommunale og regionale varmforsyningsplaner, fastslås det i stk. 1, at det som hovedregel er den kommunalbestyrelse, inden for hvis område den pågældende ejendom ligger, der træffer beslutningen om ekspropriation.

Der kan imidlertid forekomme tilfælde, hvor gennemførelsen af et varmforsyningsprojekt forudsætter ekspropriation inden for flere kommuner. I sådanne tilfælde vil det kunne være upraktisk at skifte ekspropriationsmyndighed ved overgang fra den ene kommune til den anden, ligesom det vil kunne være uensigtsmæssigt at lade en kommunalbestyrelse træffe beslutning om en ekspropriation, som den selv er uden interesse i, mens en anden kommune har en væsentlig interesse i ekspropriationen. Der foreslås derfor i stk. 2 en bemyndigelse for handelsministeren til at kunne bestemme, at amtsrådet skal foretage ekspropriationen. Hvis der på tilsvarende måde skal ske ekspropriation i flere amtskommuner, foreslås der endvidere ud fra de samme hensyn i stk. 4 en hjemmel for handelsministeren til at kunne bestemme, at ekspropriationen skal ske efter reglerne i lov om fremgangsmåden ved ekspropriation af fast ejendom.

Med hensyn til fremgangsmåden for ekspropriation efter stk. 1 og 2 bestemmes det i stk. 3, at ekspropriation skal gennemføres efter reglerne i lov om offentlige veje, § 45 og §§ 47-49.

Til § 24

Denne bestemmelse indeholder regler om fastsættelsen af erstatning i de tilfælde, hvor kommunalbestyrelsen eller amtsrådet foretager ekspropriation efter § 23. Reglerne om fastsættelse af erstatning bygger i det hele på de tilsvarende regler i lov om offentlige veje. I mangel af enighed skal erstatningen fastsættes af taksationsmyndighederne efter lov om offentlige veje. Ifølge stk. 2 finder en række bestemmelser i lov om offentlige veje tilsvarende anvendelse: § 51, stk. 2, hvorefter erstatningen skal nedsættes med den forøgelse i værdi, som den tilbageblivende ejendom skønnes at opnå, og § 51, stk. 3-6, om udstrækningen af ekspropriationen til mindre restarealer, der ikke skønnes at kunne bestå selvstændigt. Derudover overføres §§ 52-56 om taksationsmyndighedernes behandling af sagerne og §§ 63-64 om forrentning og udbetaling af erstatning.

Det tilføjes, at bestemmelserne i denne paragraf om erstatningens fastsættelse og taksationsmyndighederne m. v. alene finder anvendelse, hvis ekspropriationen foretages af kommunalbestyrelsen eller amtsrådet med hjemmel i § 23. Hvis handelsministeren udnytter sin bemyndigelse i § 23, stk. 4, til at bestemme, at ekspropriationen skal finde sted efter reglerne i loven om fremgangsmåden ved ekspropriation af fast ejendom, finder bestemmelserne i denne lov tilsvarende anvendelse.

Til § 25

Bestemmelsen svarer til lov om offentlige veje § 66, stk. 2, hvorefter landbrugsministeren henholdsvis justitsministeren kan fastsætte regler om matrikulære eller tinglysningsmæssige berigtigelser, der er en følge af ekspropriation efter loven.

Til kapitel 6

Priser

Mulighederne for at vurdere og sammenligne priser og betingelser for levering af fjernvarme eller anden kollektiv varmforsyning er i dag begrænsede, bl. a. fordi tarifsystemerne og leveringsbetingelserne er uensartede. Der kan være tale om varierende udgifter, der dels fordeles på faste årlige bidrag dels på afgifter, der baseres på det konkrete forbrug.

Prisfastsættelsen på varmforsyningsområdet foretages af de enkelte virksomheder. Efter loven om tilsyn med monopoler og konkurrencebegrænsning kan monopoltilsynet gribe ind overfor priser,